

ἀπροόπτου τοὺς ἐχθροὺς του. Ἐξελέχθην καὶ ἐγὼ ὡς εἰς τῶν ἀξιωματικῶν του· ἀλλ' οὐδεὶς ἐξ ἐκείνων, οἵτινες ἀνεχώρησαν ἐπανήλθον, διότι ὅλοι πεσόντες εἰς ἐνεδραν, συνελήφθησαν ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ, καὶ τινες αἰχμαλώτοι· ἔτι, ὑποβάλλονται ὑπὸ σκληρῶν κυρίων εἰς τὰ κοπιωδέστερα ἔργα. Βαλῆ ἄν δὲν εὐρίσκεσο σὺ, θὰ ἤμην καὶ ἐγὼ τότε εἰς τῶν αἰχμαλώτων. Ἀλλ' εἰς σὲ ἰδίως, Χαλῆλ, ὀφείλω ἀπεριόριστον εὐγνωμοσύνην, καὶ θὰ συνομολογήσης καὶ σὺ τοῦτο, ὅταν μάθης ὅτι εἶχον προσκληθῆ εἰς ἑορτὴν ὑπὸ τινος φίλου μου, καὶ ἐπειδὴ ἐπρόκειτο νὰ χορεύσωσιν, ἀπεφάσισα καὶ ἐγὼ νὰ παρουσιασθῶ μὲ νέα γεμενία. Σὺ μοὶ κατεσκεύασες αὐτὰ καὶ ἦλθες ὁ ἴδιος παρ' ἐμοὶ διὰ νὰ τὰ δοκιμάσω. Εἰς τὸ ἐν εἶχες ἀφήσει ἐν καρφίον, καὶ δὲν ἐλησμονήσας βεβαίως ὅτι σὲ ἔβριψα ἀπὸ τὸ παράθυρον, κατεκληθθεις ὑπὸ μανίας· ἀλλ' ἐνῷ σοὺ κατηρώμην κατακείμενος ἐπὶ τῆς κλίνης μου, ἡ ἑορτὴ ἐτελεῖτο καὶ ἄνευ ἐμοῦ, ἐχόρευσαν ἄνευ ἐμοῦ καὶ ἐκ τῶν πολλῶν πηδημάτων τὸ δρόφωμα κατέρβρευσεν. Ὅλοι οἱ προσκεκλημένοι ἐτάφησαν ὑπὸ τὰ ἐρείπια τῆς οἰκίας, καὶ χάρις εἰς σὲ, ἔσωσα ἐγὼ τὴν ζωὴν. Ἐνεκα ὑμῶν, καλοὶ μου φίλοι δὲν ἐστερήθην μόνον ἓνα ὀφθαλμὸν, ἓνα βραχίονα καὶ μίαν κνήμην· ἀλλ' ὠφελήθεις ἐκ τοῦ τριπλοῦ παθήματός, μετέβλας τὸν ὀργίλον καὶ κακεντρέχῃ χαρακτήρα μου, καὶ κατέστην ἡπιος ὡς ἀρνίον. Θέλων λοιπὸν νὰ εὐχαριστήσω τὸν μέγαν Προφήτην διὰ τὴν πρὸς ἐμὲ καλοκάγαθίαν του καὶ νὰ μετανοήσω δι' ὅσα κακὰ ἐπροξένησα εἰς τοὺς ἄλλους, ἀπεφάσισα νὰ ἐπιχειρήσω τὸ ταξίδιον τῆς Μέκκας. Μίαν μόνον εὐχὴν ἔκαμα μεταβαίνων ἐκεῖ ὑπὸ τὰ ῥάκη ταῦτα, νὰ μὴ ἀναχωρήσω ἐκείθεν πρὶν ἀνέρω καὶ εὐχαριστήσω τοὺς τρεῖς σωτῆρας τῆς τιμῆς, ἐλευθερίας καὶ ζωῆς μου. Ἐπειδὴ δὲ, ἂν καὶ φαίνομαι ὅσον καὶ ὑμεῖς πτωχὸς ὑπὸ τὰ πενιχρὰ ταῦτα ἱμάτια, εἶμαι ὅμως ἀρκούντως πλούσιος διὰ νὰ σᾶς πλουτήσω καὶ τοὺς τρεῖς, θέλετε νὰ μὲ συγχωρήσετε δι' ὅ, τι κακὸν σᾶς ἔκαμα καὶ νὰ μοιρασθῶμεν τὰ πλούτη μου;

— Κύριε, δὲν ἔχεις νὰ ζητήσης συγχώρησιν, ἀπεκρίθησαν οἱ τρεῖς προσκυνηταὶ ἐκπεπληγμένοι. Ἡμεῖς, τοῦναντίον πρέπει νὰ ζητήσωμεν συγγνώμην διότι ἐφάνημεν τόσῳ ἀνεπιτήδειοι τεχνίται.

Τότε οἱ τέσσαρες ὁδοιπόροι στραφέντες πρὸς τὸ μέρος τῆς ἀνατολῆς ἔκλιναν ἐνεαέκκις μέχρι τοῦ ἐδάφους διὰ νὰ προσκυνήσωσι μακρόθεν τὸν τάφον τοῦ Μωάμεθ. Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν νέφος ἤμμου ἐφάνη διευθυνόμενον πρὸς αὐτοὺς ἐν

μεγίστῃ ταχύτητι, μετ' οὐ πολὺ δὲ ἐκ τοῦ νέφους ἐκείνου ἐξῆλθε συμμορία ἐφίππων λησπῶν, οἵτινες βυθίζοντες τοὺς πτερνιστῆρας τῶν εἰς τὰ πλευρὰ τῶν ὑποζυγίων τῶν, δὲν ἐβράδυναν νὰ φθάσωσιν ἅπληστοι· λείας εἰς τὸ μέρος ἐνθα ἔμενον οἱ τέσσαρες ὁδοιπόροι· ἀλλ' ἰδόντες αὐτοὺς τόσον σκληρῶς ἠκρωτηριασμένους καὶ οὐδὲν κέρδος, ἂν ὡς δούλοι εἰς τὴν ἀγορὰν ἐπωλοῦντο, ἀποφένοντες, ἀντιπαρῆλθον, καταρώμενοι μόνων αὐτῶν, διότι διέψευσαν τὰς ἐλπίδας τῶν, καὶ ἐμπαίζοντες αὐτοὺς ὡς ἀναπήρους.

Ἄμα οἱ λησται ἐγένοντο ἄφαντοι· ὁ Βέν-Ρουζὰν ὑψῶν τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανόν.

— Ἔτερον θαῦμα, ἀνέκραξεν. Εἰς ἐστὶν ὁ Θεὸς καὶ ὁ Μωάμεθ ἐστὶν ὁ προφήτης αὐτοῦ. Βλέπετε πόσον εἴμεθα εὐτυχεῖς! ἂν δὲν εἶχομεν τοιοῦτον ἐξωτερικόν, θὰ ἔκλεπτον καὶ ἐφόνευον καὶ τοὺς τέσσαρας ἡμᾶς. Ἄς ἀκολουθήσωμεν λοιπὸν τὴν πρὸς τὴν Μέκκαν ὁδὸν μας.

Καὶ ἄνευ ἐτέρου συμβεβηκότος ἐφθασαν εἰς τὴν ἁγίαν πόλιν, ἐπροσκύνησαν ταπεινῶς τὸν τάφον τοῦ προφήτου, ἐξεπλήρωσαν ὅλας τὰς ἐθιμοταξίας τῶν προσκυνητῶν καὶ ἐπέστρεψαν σῶοι καὶ ὑγιεῖς εἰς Βαβυλῶνα. Ἐκεῖ ὁ Βέν-Ρουζὰν ἠγόρασε μέγαν οἶκον μὲ ὠραίους κήπους καὶ συνώκισε τὸν Ἀλῆν Βαλῆν καὶ Χαλῆλ. Διῆγον δ' ἔκτοτε βίον εὐδαίμονα, συντρέχοντες καὶ παρηγοροῦντες τοὺς δυστυχεῖς.

Ο ΑΚΡΟΚΟΡΙΝΘΟΣ.

Ἰσταται ὄρος ὑψηλὸν ἐπὶ πρηνοῦς πεδίου,
τεῖχος διπλοῦν, ἀνώμαλον, τὴν κορυφὴν του στέφει
Ἦς πολὺν διάδημα, καὶ ὁμβροφόρα νέφη
συχνὰ τὸ περιβάλλουσι διὰ φαιῶν μανδύου.

Ἐκ τῶν πλευρῶν ἀέννηον τὸ ὕδωρ ἀναβλύζει
ἀπὸ κρουνῶν πολυπληθῶν· ὁ Αἰόλος μυκᾶται,
εἰς ἃν τ' ἄρα περικείμενα, ὅταν δ' αὐτὸς κοιμᾶται,
Ζεφύρου πτέρυξ ἑλαφρὰ τὰ στέρνα του ῥιπίζει.

Τραχὺς ὁ δρόμος ὁδηγεῖ εἰς τοὺς ἀνάντεϊς ὄχλους·
ἐμπρὸς σου βράχοι καὶ βράδεις ὁ ποὺς σου ἀναβαίνει,
ποῦ δὲ καὶ ποῦ ἀνθῶλλον τὴν θῆψιν σου εὐφραίνει,
ἐν ᾧ εἰς ἄκραν δισχιδῇ ἀνέρχεσαι μὲ μόχθους.

Εἰς δὲ τὸ κατακόρυφον τοῦ ὄρους διακρίνεις
τὰ λείψανα τῆς στυγεραῆς τοῦ Μωαμέθ λατρείας
περιχωνύντα τὸν βωμὸν τῆς πίστεως τῆς θείας,
καὶ ὑπ' αὐτὸν . . . τὰ νάματα τῆς διαυγοῦς Περσίδης.

Ἐκ περικρήμανοι σκοπιᾶς, ἐφ' ἧς ποτε αἱ στήλαι
τηλεφανεῖς ἠγείροντο φαιδρῶ· Ἀφροδίσει,

ἀντικλῶσαι τὰς ὥδ'ας ὀμίλου ἐρασμίου,
εἰς τὸν ἄβρὸν καὶ πλοῦσιον εὐπρόσιτοι καὶ φίλοι.

Τὸν ὀφθαλμὸν κατηθύναι εἰς μακρυνὰς ἐκτάσεις.
ὁ Παρνασσὸς πυργούμενος εἰς βράχεις γιγαντώδεις
τὴν χαιτήν του ἀπέκρυπτεν εἰς ζώνας νιφετώδεις,
κ' εἰς δύο πόντους ἔτεινε τὰς ἀμετρήτους βράσεις.

Τῶν καταιγίδων ἡγεμὼν, τῶν κεραυνῶν ἐργάτης,
προσένευεν ἄφ' ὕψους — ὁ Ἑλικὼν ὁ θεὸς
χαμκιζήλος ἐφαίνετο ἐνώπιόν του — ἁεῖος
ὁ Κίθιρῶν — καὶ ταπεινὸς ὁ Πάρνης στυλοβάτης.

Τοῦ Παρνασσοῦ ἀντίζηλος ὁ Κόραξ ἀντικρύζει
ὕψυχ' ἡν καὶ ἄβρηνωπὸς τῶν Ἀκαρνάνων μέγας
προστάτης καὶ τῶν Αἰτωλῶν, κ' εἰς τὰς θερμάς των φλέβας
πρὸς τοὺς τυράννους ἀσβεστον τὸ μῖσος συνδαυλίζει.

Πέραν αὐτοῦ . . . τὴν Ἑπειρον φαντάζεται τὸ βλέμμα . .
σιωπηλὸς καὶ κατηφής ὁ Ἀχελῷος ῥέει,
κ' εἰς τὰς δαυώδεις ὄχθας του ὁ Ἑπειρώτης κλαίει .
κλαίει τοῦ Πέτα τὴν σφαγὴν καὶ τοῦ Σουλίου τὸ αἷμα . .

Ἐντεῦθεν τοῦ πυργώματος ὀρέων ἐπαλλήλων
ἐγκλείεται σαπφείρινος λεκάνη μεσογείου
θαλάσσης, κ' αἱ ἀπότομοι ἄκται τοῦ Γερκνείου
ἀντανακλῶνται φάντασμα περιδεῶν Ἰωνυλλων.

Στραφεῖς πρὸς δύτιν διορᾷ τὰ ὕψη τῆς Κυλλήνης,
ὅπου εἰς ἄντρα κρύφει κ' ἐντὸς δρυμῶν ἀδάτων
ἐφάνη βρέφος ὁ Ἑρμῆς τοὺς βόας του φυλάττων
καὶ πρῶτος τείνων τὰς χορδὰς κιθάρας δατρακίνης.

Πρὸς νότον σοι ἐπιπροσθοῦν λευκάζοντες οἱ βράχοι·
ἐκεῖ ἐρπύζει στενωπὸς εἰς φάραγγας πλησίον
καὶ στεναγμοὶ ἀκούονται τὴν νύκτα τριμυρίων,
ὅσους ἐκεῖ ἐθέρισε ἡ τουρκοφάγος μάχη.

Εἰς τὸν ζυγὸν τοῦ Ὑμηττοῦ ὁ ἀναξ τῆς ἡμέρας
προβαίνει καὶ φεγγοβολεῖ ἡ ὄψις τῶν Κυκλάδων,
ἰδὲ τὸ στίλβον σύμπλεγμα χρυσοειδῶν πλειάδων,
ὑπὸ χρυσῆς κυκλούμενον τὴν ὄχθην ἀτμοσφαίρας ! .

Βλέπεις ἐκεῖ τὸ Σούνιον, ἐδῶ τὸν Παρθενῶνα,
εἰς κύκλου κέντρον ἴστασαι, κ' ἐκάστη τῶν ἀκτίνων
εἰς μίαν ὁδὸν ὁδηγεῖ τῶν παλαιῶν Ἑλλήνων,
καὶ μίαν τῆς λατρείας των ἀναπολεῖ εἰκόνα.

Πρὸς Σᾶ· ὁ νοῦς μου ἵπταται, τοῦ παρελθόντος χρόνου,
ἐκ τοῦ ἐρήμου κολοσσῷ τῆς Ἀκρας τῆς Κορίνθου !
τὰ πρὸ ποδῶν τὰ λησμονῶ . . . ἐρείπεια ἐκ πλίνθου,
καὶ φωτοφόβος ἐπ' αὐτῶν ἡ γλαυὴ πλανᾷται μόνη !

Ὡ μούσα ἥτις κατοικεῖς τοῦ Παρνασσῷ τὰ δάση
καὶ εἰς τὸν φλοίσβον τέρπεσαι τῆς θεῆς Ἴποκρήνης,
τὸν δάκτυλόν σου βάπτισον στὸ ὕδωρ τῆς Πειρήνης
καὶ βάντισόν μου τὴν μορφήν. Ἰσως αὐτὸ σκεδάσῃ

Τῆς διανοίας τὴν ἀγλὴν, καὶ ἱδρὶς ἀνελίξω
τὴν βίβλον, ἐν ᾗ κρύπτονται τὰ ἔργα τῶν αἰώνων,
καὶ φέρων εἰς τὰ χεῖρά μου τὸν ἱερόν σου κλῶνον,
εἰς ἅμα μελαγχολικὸν τὴν φόρμιγγά μου θίξω . . .

Μέγαρά τῶν Βακχιαδῶν, στοὰι τοῦ Περιάνδρου !

τὴν φαντασίαν ἀφετε νὰ σᾷς περινοστήσῃ,
κ' ἐνὸς δακρύου τὴν σπονήν ὑπὲρ ὕμων νὰ χύσῃ,
ἐνῷ πλανᾷται κατηφής ἐπ' ἄστεος λευφάνδρου . . .

Καὶ σὺ τοῦ Τιμολέοντος σκιὰ παρωργισμένη,
μὴ παραχθῇς, ἐὰν θνητὸ ἀσέμου πῶς ἐγγίξῃ
τὴν χόρην, ἐν ᾗ ἀδελφοῦ ἡ τέφρα στοναχίζει
εἰς συντριμμάτων ἐρήμον αἰμοδαψὴ θαυμένη.

Πλὴν τί . . . τρέμει τὸ ἔδαφος καὶ σείνεται τὰ ὄρη . . .
οἱ κόλποι ἄμφω πλημμυροῦν ἀγρίως σαλευμένοι . . .
βοῇ κωφῇ ἀκούεται στὰ ἔγκατα πνιγμένη
τῆς γῆς, καὶ θεῶν ἐξεμῶν τοῦ ἄστεος οἱ πόροι . . .

Ὡ ! ἔλεος, ὦ πότνια ! καὶ μὴν ἐξακοντίζῃς
ἀπὸ τῆς Αἴτης τοὺς κρημνοὺς τὸ φλογερὸν σου βλέμμα,
ἐγὼ τοῦ θεοῦ κάλλους τῆς δὲν βεβηλῶ τὸ στέμμα . . .
πλὴν φεῦ ! ἀπέμεινεν οὐδὲν, καὶ σὺ δὲν τὴν γνωρίζεις.

Λαρνάκων ἡμιανοικτῶν, φεῦ ! Κόρινθος, ῥὲν ἤσο
οὔτε κεράμων εὐτελῶν ἀπέραντος σωρεῖα,
ὅταν ἐπὶ τῶν ὄρμων σου ὁ Ἀρχὼν ἐμειδίᾳ
τῶν θαλασσῶν, καὶ ἀφνειὸς Ἐφύρα ἐκαλεῖτο.

Ἀλθανοφώνου γεωργοῦ ἰόδροτος ἀΐνη
δὲν ἔσκαπτε στενάζουσα τοὺς ἀνθηροὺς ἀγρούς σου,
ὅταν εἰς μακρυνὰς ἀκτὰς τοὺς πλείοντας υἱούς σου
ἐξέπεμπες ὡς μελισσῶν ἐκπέμπονται τὰ σμήνη.

Κόρινθος χρυσὸς στέφανος, στολὴ τῆς Χερσονήσου !
εἰς τὰς θερμάς ἀγκάλας σου οἱ ἐκ τῆς Ἰωνίας
ἡσπάζοντο τοὺς ἀδελφοὺς τοὺς ἐκ τῆς Σικελίας,
καὶ πάντας συνδιήλαττον οἱ Ἰσθμιοὶ ναοὶ σου.

Ὡς νύμφη πολυθέλητρος ἐδάπτειξ τὰ σκέλη
εἰς τοῦ Λεχαίου τὰ νερὰ, ἅλσῃ τὸ μέτωπόν σου
ἐσκίαζον ἀειθαλῆ, τὸ γάλα τῶν μαστῶν σου
ἀναριθμήτους ἔτρεφεν ἀέναντος κυψέλη.

Ἐργατικὴ πανήγυρις ὁ κόλπος σου ἀντήχει
ἀπὸ τῶν δούπων τοῦ χαλκοῦ καὶ τῶν ῥυθμῶν τῶν ὕμνων,
καὶ ἀπὸ τοῦ στεγασμάτος πεδίων περικρήμων
τούς παριόντας εἴλκευεν ἡ πλουτοδόχος τύχη.

Τὸν δάκτυλόν σου ὕψωνες ; τὰ τέκνα σου ἐσκίρτων·
ἡπεῖλεις ; τῶν Συρακοσίων οἱ ἄρχοντες ὠγρίων,
ὀνείρων φάσμα ἔβλεπεν ἡ Καρχηδὼν ἀγρίων,
κ' ἡσθάνετο τοὺς σπαράγμους τραυμάτων αἰμοφύρτων.

Σ' ἐξήλευνεν ἡ Στερεὰ, σ' ἐγέγραμινεν ἡ νῆσος
τοῦ Πέλοπος, οἱ τύραννοί ἐπαῖται σου ἐφοίτων,
τῶν Δωριέων καύχημα αἱ ἀγοραί σου ἦτον,
πορφύρα τὰς παρθένους σου ἐκόσμιε καὶ ἡ βύσσος.

Τὸν φόρον τῆς λατρείας των ἡ Μέμφις καὶ ἡ Τύρος
σ' ἀπέτινον· οἱ βασιλεῖς τῶν γαύρων Μακεδόνων
ἐκ τῶν χειρῶν σου ἔστεργον τῶν Ἀχαιῶν τὸν θρόνον·
. . . πλὴν ἔπεσε καὶ ἐπὶ σὲ τῶν συμφορῶν ὁ κληρὸς !

Τὰ πλοῦτή σου πορθήσασα ἡ κοσμοκράτωρ Ῥώμη
σ' ἐμίσησε καὶ ὀργανὴν πανόλεθρον ἐκλῶσα

τὸ πῦρ σε ἐξηφάνισε, τὰ κάλλη σου φθοῦσα,
«καὶ τῶν ἐθνῶν τὰ στόματα τὴν βλασφημοῦν ἀκόμη . . .

Τρέχει δὲ Παῦλος πρόθυμος νὰ σε παρηγορήσῃ
τοῦ θεοῦ ἀγιάσματος προσφέρων σοι τὸ πόμα·
τὸν ὑπεδέχθης ὀνήσκεισά, πλὴν τὸ θολόν σου ὄμμα
δὲν ἡδυνήθη καὶ αὐτὸς νὰ τὸ ζωογονήσῃ.

Καὶ ἰδοὺ κεῖται ἔρημος, ξηρὸν νεκροταφεῖον,
τὸ σκῆνωμα πεντήκοντα κατοίκων μυριάδων,
καὶ οὐδὲ θάμνος φαίνεται, ὅπου πυκνὴν συστάδων
ἐκ κυπαρίσσων ἔβριθε τὸ Κράνειον ἀγρίων.

Ποῦ εἶν' ἐκεῖνοι οἱ καιροὶ ὡς Κύπρις ἐρασμία
δπότε ἀνεύεσο ἐκ τοῦ θυθοῦ τῶν πόντων,
γονυπετῶν δὲ ἔκθαμβος ὁ κόσμος· τῶν πλεόντων
ἐλάτρευε τοῦ στήθους σου τὰ κάλλη τὰ παντοῖα ; . . .

Παρῆλθον ἀνεπιστρέπτει . . . κ' ἔμειν' αὐτὸς ὁ βράχος
γυμνός, πλὴν ἀναμνήσεων θαυραλγῶν ταμεῖον,
καὶ ἐρημίτης αἰδοῦς ἐπὶ κιτρίνων θρύων
τὴν δοῖξαν σου θ ρ η ν ο λ ο γ ῶ, καθήμενος μονάχος.

Ἀνέβην πάλιν μετὰ σοῦ, Εἰρήνη ! τὴν εἰκόνα
θανούσης ἀρχαϊότητος δεικνύς ἐνώπιόν σου,
προσῆλωνα τὸν ὀφθαλμὸν ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν σου,
κ' ἐκεῖθεν μ' ἀπεκρίνοντο τὰ δάκρυά σου μόνα.

Ὅταν δ' ἠτένισας τὴν γῆν, ἐφ' ἧς ἐναπετέθης
νεκροφανῆς, ἀκίνητος σταθεῖσα καὶ τὴν χεῖρα
ὀρέγουσά μοι τρέμουσαν «ἄχ ! διὰ τί ἡ μοῖρα
μ' ἐφέστη, εἶπες, διατί σωτήρ μου Σὺ εὐρέθης ; »

ΜΙΑ ΕΚΔΡΟΜΗ

ΕΙΣ ΤΑ ΠΕΡΙΧΩΡΑ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ.

ΤΟΝ παρελθόντα Αὐγούστον ὁ κόσμος ὅλος ἔ-
τρεχεν εἰς τὰς ἐξοχὰς ἐξ αἰτίας τοῦ ὑπερβολικοῦ
καύσωνος· οἱ μὲν ἀριστοκράται εἰς τοὺς πύργους
των, οἱ πλούσιοι κτηματῖαι εἰς τὰ κτήματά των καὶ
οἱ ἄλλοι ἄλλου, ὅπως ἕκαστος ἡδύνατο ἀναλόγως
τῆς καταστάσεώς του. Οἱ δὲ τῆς ἐργατικῆς τάξεως,
ἐργαζόμενοι κατὰ τὰς ἑξ ἡμέρας τῆς ἐβδομάδος,
ἅμα ἔφθιναν ἡ Κυριακὴ ἐστιβαζόντο πέντε ἢ ἑξ
εἰς ἓν ὄχημα καὶ κατηρθύνοντο εἰς τι προάστιον,
ἐκεῖθεν δὲ πεζῶς καὶ ὑπὸ μάλης λαμβάνοντες τὸ
γεῦμά των, ἔτρεχον εἰς τὴν ἐξοχὴν ὀδεύοντες
ὑπὸ τὸν καύσωνα τοῦ ἡλίου καὶ ζητοῦντες χλόην
καὶ σκιάν, διότι ὡς γνωστὸν οἱ Παρισινοὶ δὲν εὐ-
χαριστοῦνται νὰ γευματίζωσιν εἰς τὴν ἐξοχὴν
ἐντὸς δωματίου, ἀλλὰ θέλουν καθαρὸν ἀέρα καὶ
πρασινάδα. Τέλος πάντων ἀφοῦ πολυτρόπως ἐ-
ταλαιπωροῦντο καὶ ἐλασινῶς ἐγευματίζον, ἀπεφά-

σιζον νὰ ἐπιστρέψωσι, καὶ ἐπειδὴ ἅμαξαι δὲν ὑ-
πῆρχον εἰς τὰ προάστια ἔφθιναν εἰς τὴν πόλιν
ἀποστολικῶς καὶ ἰδρωτὶ περιβρέζόμενοι, ἀλλὰ καὶ
λίαν εὐχαριστημένοι ὅτι διεσκεδάσαν μίαν ἡμέραν
εἰς τὴν ἐξοχὴν.

Ἐν μιᾷ λοιπὸν τῶν ἡμερῶν κατέβαινον ἐκ τῶν
βουλεβαρίων καὶ διὰ νὰ μὴ ἐμποδιζώμαι ἀπὸ τοῦ
διαβάτας, οἵτινες ἐβάδιζον εἰς τὴν σκιάν, ἐπροτί-
μησα νὰ ἐκτεθῶ εἰς τὸν ἥλιον. Ἐκεῖ ἕνας νέος
μὲ δράττει ἀπὸ τῆς χειρὸς.

— Δόξα τῷ Θεῷ ! εἰς καλὴν ὥραν σὲ εὐρίσκω,
φωνάζει, θὰ ἔλθης μαζί μου, πρὸ πολλοῦ μοι τὸ
ὑπεσχέθης, ἀλλὰ τώρα σὲ κρατῶ καὶ δὲν σὲ ἀφί-
νω πλέον.

— Ποῦ θέλεις νὰ μὲ φέρης φίλτατε Αὐγουστε ;

— Εἰς τὸ χωρίον τῆς θείας μου· ἐκεῖ σήμε-
ρον θὰ ὑπάγω, καὶ ἐπειδὴ μοι ἔδωκες τὸν λόγον
σου ὅτι θὰ ἔλθης νὰ διατροφῇς ὀλίγας ἡμέρας μα-
ζί μας, θὰ περάσω μὲ τὸ ἅμαξιον μετὰ μίαν ὥ-
ραν νὰ σὲ παραλάβω . . . Ἐτακτοποίησα τὰς ὑ-
ποθέσεις ὥστε νὰ εἴμαι ἐλεύθερος πέντε ὁλοκλη-
ρους ἡμέρας καὶ τὸ Σάββατον ἐπιστρέφομεν. Ἐμ-
πρὸς, μὴ σκέπτεσαι, θὰ ἔλθης μαζί μου καὶ σοῦ
ὑπόσχομαι ὅτι θὰ διασκεδάσης ἐξαίρετα.

— Δὲν ἔχω ὅμως τὴν τιμὴν νὰ γνωρίζω τὴν
θεῖάν σου.

— Ὡ μὴ σὲ μέλλει ! ἡ θεία μου θὰ καταχαρῇ
ὅταν σὲ ἰδῇ . . . πολλὰκις ἀνέφερα ὅτι θὰ ὑπά-
γης νὰ τὴν ἐπισκεφθῇς . . . εἰς τὴν οἰκίαν τῆς
θὰ εὐρῆς συναστροφὴν ἐκλεκτὴν, πρὸ πάντων ἕνα
γέροντα δικηγόρον σοφώτατον, πολυμαθέστατον
κατὰ τὸ διάστημα δέκα αἰώνων εἶναι, φίλε μου,
ζῶσα κιθωτός, ἐκτὸς δὲ τούτου καὶ ἕνα γεί-
τονα φαιδρότατον, εὐτράπελον, ἐπιδέξιον κυνη-
γὸν καὶ ἀμίμητον εἰς τὴν ἀλυσίαν. Ἡ θεία μου,
σὲ βεβαιῶ, δὲν μένει ποτὲ μόνη, διότι οἱ κάτοικοι
τοῦ χωρίου καὶ τῶν περιχώρων εἶναι κοινωνικώ-
τατοι ἄνθρωποι.

— Φοβοῦμαι, φίλε μου, ὅτι θὰ στενοχωρηθῶ
ἐν μέσῳ τόσῳ ἐκλεκτῆς ὁμηγύρεως, ἐπειδὴ ἐγώ,
καθὼς λέγει ὁ Μοντέσκιος, εὐχαριστοῦμαι ἐκεῖ,
ὅπου μεγάλη ἐπίδειξις πνεύματος δὲν ἀπαιτεῖται.

— Σοὶ λέγω καὶ πάλιν ὅτι θὰ διασκεδάσης !
ἐκτὸς τούτου ἐννοεῖς ὅτι εἰς τὴν ἐξοχὴν ὑπάρχει
ἀπόλυτος ἐλευθερία, καθεὶς κάμει ὅ,τι θέλει ! Λοι-
πὸν εἴμεθα σύμφωνοι, μετὰ μίαν ὥραν θὰ ἔλθω νὰ
σὲ παραλάβω.

Τρόπον ὑπεκφυγῆς δὲν ἔβλεπον. Τοιαῦτα ἀπο-
τελέσματα ἔχουσιν αἱ ἀφρόνως διδόμεναι ὑποσχέ-